

ΧΑΡΤΙΑ ΣΤΟ ΘΡΑΝΙΟ
Της Ευανθίας Μαρκεζίνη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΑΝΘΗ
- B) ΝΙΚΟΛΑΣ

Σκοτάδι.

Ακούγεται το τραγούδι: Rock'n Me - Steve Miller Band

<https://www.youtube.com/watch?v=j-lkE5TtO2U>

Ανάβουν τα φώτα στη σκηνή.

Στο αριστερό άκρο της σκηνής δύο θρανία με τις αντίστοιχες καρέκλες, στις οποίες είναι κρεμασμένες σχολικές τσάντες. Η Ανθή, 15 χρόνων, στέκεται και λικνίζεται στο κέντρο της σκηνής. Κρατάει ένα μικρό μαγνητόφωνο και έχει ακουστικά στα αυτιά. Πατάει ένα κουμπί στο μαγνητόφωνο και ταυτόχρονα η μουσική παύει να ακούγεται στο 2'. Βγάζει μια κασέτα. Βάζει μέσα μια άλλη και ηχογραφεί.

ΑΝΘΗ:

13 Μαρτίου 1977. Άλλη μια βαρετή μέρα! Επτάωρο σε μια τόσο μικρή ασφυκτική αίθουσα, ανάμεσα σε άλλα 21 στριμωγμένα παιδιά που περιμένουν το διάλειμμα για να μαζευτούν όλα μαζί έξω από τις άθλιες και βρωμερές τουαλέτες. Τίποτε το συγκλονιστικό! Μόνο τα... « προβλήματα» των άλλων στην παρέα ή μάλλον, τώρα που το σκέφτομαι... χαρτάκια! Πολλά χαρτάκια! Αμέτρητα χαρτάκια. Στο θρανίο μου, στην τσάντα μου! Παντού! Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος τα βάζει και γιατί. Ίσως κάποιος θέλει να με τρολάρει. Βέβαια, κάτι έλεγαν. Όλα το ίδιο πράγμα. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι σημαίνει αυτό. Ούτε και με νοιάζει στην τελική!

Ακούγεται το κουδούνι του σχολείου. Η Ανθή κλείνει και βάζει βιαστικά το μαγνητόφωνο κάτω από το θρανίο.

Σβήνουν τα φώτα.

Μετά από λίγο φωτίζεται πάλι το κέντρο της σκηνής. Η Ανθή στην ίδια θέση, με λίγο διαφορετικά ρούχα. Κάνει της κινήσεις της ηχογράφησης.

ΑΝΘΗ:

18 Μαρτίου 1977. Τα χαρτάκια συνεχίζουν κάθε μέρα. Κι εγώ τα σκέφτομαι συνέχεια. Χαρτάκια, χαρτάκια, χαρτάκια! ... «Βοήθεια!» Κάποιος ζητάει βοήθεια! Αλλά γιατί από μένα; Γιατί χρειάζεται βοήθεια; Από τι κινδυνεύει; Και το κυριότερο: Ποιος μου

ζητάει βοήθεια; Κάθε χαρτάκι κι ένα ερωτηματικό και καμία απάντηση. Πρέπει εγώ να σώσω κάποιον; Πώς όμως;

Ακούγεται το κουδούνι του σχολείου. Η Ανθή κλείνει και βάζει το μαγνητόφωνο στην τσάντα της.

Σβήνουν τα φώτα.

Μετά από λίγο φωτίζεται πάλι το κέντρο της σκηνής. Η Ανθή στην ίδια θέση, με λίγο διαφορετικά ρούχα. Κάνει τις κινήσεις της ηχογράφησης.

ΑΝΘΗ:

20 Μαρτίου 1977. Έχω φρικάρει! Δεν ξέρω τι να κάνω! Έχω απελπιστεί! Δεν μπορώ να βρω αυτόν τον μυστηριώδη τύπο! Αλλά δεν πάει άλλο!

Η Ανθή σηκώνεται και στέκεται κρυμμένη πίσω από την πόρτα. Βγαίνει από την πόρτα στη σκηνή ένα αγόρι με μια μελανιά κάτω από το μάτι. Κοιτάει γύρω του και πλησιάζει στο θρανίο της Ανθής. Βγάζει από την τσέπη του ένα χαρτί, το διπλώνει και το βάζει κάτω από το θρανίο. Βγαίνει τρέχοντας από τη σκηνή. Η Ανθή βγαίνει από το πίσω μέρος της πόρτας και τον ψάχνει. Βγαίνει από τη σκηνή. Ξαναμπαίνει και κρύβεται ξανά πίσω από την πόρτα.

Ακούγονται ηχογραφημένες φωνές παιδιών, κουδούνι σχολείου και μετά απόλυτη σιγή.

Βγαίνει στη σκηνή βιαστικά ένα αγόρι, ο Νικόλας. Βάζει ένα χαρτάκι στην τσάντα της Ανθής.

Η Ανθή πετάγεται και τον αρπάζει από το χέρι.

ΑΝΘΗ:

Νικόλα! Ωστε εσύ ήσουν;

Ο Νικόλας τρομάζει. Μένει ακίνητος.

ΑΝΘΗ:

Αφού είμαστε κάθε μέρα μαζί, τι τα 'θελες τα ραβασάκια;

Ο Νικόλας σκύβει το κεφάλι του.

ΑΝΘΗ:

Γιατί χρειάζεσαι βοήθεια;

Σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει την Ανθή. Μιλάει χαμηλόφωνα.

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Φοβάμαι. (παύση) Υποφέρω.

ΑΝΘΗ:

Από τι;

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Από ανθρώπους που κανονικά θα έπρεπε να με αγαπάνε και να σκέφτονται μόνο το καλό μου, να νοιάζονται για μένα, να με φροντίζουν και να με γεμίζουν φιλία κι αγκαλιές.

Ακούγεται το κουδούνι και φωνές παιδιών ηχογραφημένες.

ΑΝΘΗ: (κοιτάζει με ανησυχία προς την πόρτα)

Πάμε να φύγουμε, έλα! Τέλειωσε το διάλειμμα και θα μπουκ στην τάξη.

Αρπάζει τις τσάντες τους. Τον παίρνει από το χέρι και βγαίνουν από την πόρτα.

Σβήνουν τα φώτα. Μεταφέρονται εκτός σκηνής τα θρανία και οι καρέκλες.

Φώτα στο κέντρο της σκηνής.

Τα δύο παιδιά κάθονται κάτω. Έχουν τις τσάντες τους στην πλάτη. Ο Νικόλας μιλάει, χωρίς να ακούμε τη φωνή του που καλύπτεται από μουσική.

Ακούγεται το τραγούδι: Bob Dylan - Hurricane

https://www.youtube.com/watch?v=bpZvg_FjL3Q

Από την αρχή ως το 1'40'' και 7'41'' ως το τέλος.

Η Ανθή φαίνεται τρομαγμένη. Σηκώνονται με κόπο, λόγω του βάρους της τσάντας τους. Μετά από λίγο σταματάει να μιλάει και γέρνει προς τα πίσω. Η Ανθή τον κρατάει από τους ώμους και τον σταθεροποιεί. Τον ταρακουνάει λίγο. Ο Νικόλας χάνει την ισορροπία του. Η Ανθή του βγάζει την τσάντα από την πλάτη και την αφήνει κάτω. Στέκεται απέναντί του. Ο Νικόλας αρχίζει ξανά να μιλάει. Η Ανθή κάθε τόσο κλείνει με τα χέρια της τ' αυτιά της.

Η μουσική σταματάει και ταυτόχρονα σταματάει να μιλάει κι ο Νικόλας.

ΑΝΘΗ:

Νικόλα, κάτι πρέπει να κάνουμε. Πάμε τώρα μαζί στο σπίτι μου. Δεν μπορεί οι γονείς σου να συνεχίζουν κανονικά τις ζωές τους χωρίς ενοχές, έχοντας κάνει κάτι τέτοιο σε ένα αθώο μικρό παιδί! Θα ζητήσω εγώ βοήθεια από τους δικούς μου.

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Τι λες Ανθή; Είσαι τρελή; Δεν θέλω να το μάθει κανένας άλλος.

ΑΝΘΗ:

Και τι θα κάνεις δηλαδή;

Ο Νικόλας δεν μιλάει.

ΑΝΘΗ:

Αν πάμε στην αστυνομία;

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Όχι!

ΑΝΘΗ: **(θυμωμένα)**

Όχι το ένα! Όχι το άλλο! Τι θα κάνουμε τελικά;

ΝΙΚΟΛΑΣ: **(Σηκώνει τους ώμους του και γυρίζει να φύγει)**

Η Ανθή πετάγεται μπροστά του και τον εμποδίζει να προχωρήσει.

ΑΝΘΗ:

Νικόλα, στάσου! Δεν μπορώ να κάνω ότι δεν ξέρω!

Τον αγγίζει κι ο Νικόλας μαρμαρώνει σαν άγαλμα.

Γυρίζει γύρω του. Κοιτάζει γύρω γύρω, στο χώρο της σκηνής, σαν να έχει χάσει κάτι. Μετά κοιτάζει σαν να ψάχνει στο κοινό.

ΑΝΘΗ:

Αχ, ας υπήρχε ένας μαγικός τρόπος να μας λύσει το πρόβλημα! Ένας άνθρωπος που να ξέρει τί μπορούμε να κάνουμε!

ΑΝΘΗ: **(Απευθύνεται στο κοινό)**

Εσείς τί λέτε;

Δίνει το λόγο σε όποιον θέλει να απαντήσει και επαναλαμβάνει κάθε φορά ό,τι προτείνει κάθε θεατής. Δεν σχολιάζει τις απαντήσεις-προτάσεις που ακούγονται.

Αν μιλούν με σημερινά δεδομένα, τους θυμίζει ότι βρισκόμαστε στο 1977, οπότε δεν υπάρχει το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού, ο Συνήγορος του Παιδιού, τετραψήφιος αριθμός για τις καταγγελίες των παιδιών, ούτε καν θεωρείται παράνομο το ξύλο στο σχολείο.

ΑΝΘΗ:

Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να ξεκολλήσουμε.

Πηγαίνει κοντά τον «μαρμαρωμένο» Νικόλα και τον «ζωντανεύει» με ένα χτύπημα στον ώμο.

ΑΝΘΗ:

Νικόλα, το σκέφτηκα και νομίζω ότι η μόνη λύση είναι να έρθεις στο σπίτι μου και να ζητήσουμε βοήθεια από τους γονείς μου.

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Μια μέρα θα βρω το θάρρος. Άσε! Τα λέμε αύριο στο σχολείο.

Βγαίνει τρέχοντας από τη σκηνή. Η Ανθή ξανακάθεται κάτω. Κοιτάει γύρω της και ανοίγει την τσάντα. Βγάζει από μέσα το κασετόφωνο και ηχογραφεί.

ΑΝΘΗ:

Το μόνο πράγμα που θα ήθελα να κάνω είναι να καταγγείλω τους γονείς του στην αστυνομία. Όμως ο Νικόλας φοβάται να βρεθεί στο αστυνομικό τμήμα. Πράγματι φαίνεται τόσο φοβισμένος! Ίσως έχει δίκιο. Κι εγώ; Εγώ θα γυρίσω πίσω στην κανονική μου ζωή, στην μικροσκοπική μου αίθουσα και τις βρωμερές τουαλέτες του σχολείου και θα αναρωτιέμαι αν ο Μανώλης κοίταξε τη Γιώτα; Η μήπως όχι;

[Don't Fear] The Reaper BLUE OYSTER CULT

<https://www.youtube.com/watch?v=Dy4HA3vUv2c>

ΤΕΛΟΣ